

L'IMPERIALISME ÉS L'ENEMIC

Només amb la lluita de classes el
DERROTAREM

“Veneçuela i l’hemisferi són meus!” Trump decidit a anar fins al final

Esquerra Revolucionària
Internacional

La brutal agressió de l'imperialisme estatunidenc contra Veneçuela, bombardejant impunement el país, segrestant i exhibint com un trofeu el cap d'Estat veneçolà, Nicolás Maduro, i assassinant cent persones —incloent 43 soldats cubans que formaven part de l'anell de seguretat presidencial—, ha provocat un xoc i commocionat l'esquerra combativa.

Donald Trump, el seu secretari d'Estat, Marco Rubio, i el Ministre de la Guerra, Pete Hegseth, no van dissimular gens els seus objectius: apoderar-se del petroli i convertir Veneçuela en una colònia. L'ocorregut confirma que la “legalitat internacional” és una fulla de parra que amaga l'ordre imperialista del més fort, i que Washington, després de permetre al sionisme arrasar Gaza, té la certesa que pot traspasar moltes línies vermelles.

Defensar l'hegemonia estatunidenca a sang i a foc

Aquesta intervenció és un pas molt important en la defensa de la supremacia nord-americana, amenaçada pels avenços colossals de la Xina i pel triomf de Rússia en la guerra d'Ucraïna. Trump ha llançat una onada imperialista agressiva que amenaça adversaris i aliats, com va assenyalar en la seva nova Estratègia de Seguretat.

Està dinamitant la geopolítica coneguda després de la Segona Guerra Mundial. En un any ha modificat el mapa d'Orient Mitjà, massacrant el poble palestí per a després aplicar una farsa de pau sionista, ha agenollat el Líban, ocupat Síria, bombardejat l'Iran i els territoris que ha considerat.

Respecte al seu “pati del darrere”, Llatinoamèrica, ha donat un cop a la taula per a no retrocedir més davant els seus adversaris, establint un cercol militar al Carib imprescindible per a noquejar el règim de Maduro, descarregar un *diktat* per a sotmetre Petro a Colòmbia i llançar una seriosa amenaça a Cuba, asfixiar-la econòmicament i obrir pas a la contrarevolució.

Trump es mofa dels seus aliats occidentals, als qui exigeix un vassallatge incondicional, i treballa per la desintegració de la UE. La determinació per controlar Groenlàndia, de repartir-se el botí ucraïnès amb Putin o d'imposar una economia de guerra a Europa, omplint les butxaques del complex militar-industrial estatunidenc, és part d'un tot. Que el Departament d'Estat hagi publicat una imatge afirmant que “l'hemisferi occidental és nostre” ho diu tot.

Des de Hitler i Mussolini cap govern proclamava els seus objectius imperialistes i supremacistes tan descaradament, ni aquest desafiament anava acompanyat d'una subordinació tan servil de l'anomenada comunitat internacional.

Quan Trump va arribar a la presidència hi havia qui des de l'esquerra el presentaven com un *outsider* que no representava la classe dominant. Quin bany de realitat! El trumpisme és producte directe de la decadència de l'imperialisme estatunidenc i la violència del seu discurs i accions, en política interior i exterior, compleixen una funció econòmica i política fonamental. “Abans que renunciar a la nostra supremacia, estem disposats a enfonsar el planeta en la guerra i la barbàrie”.

Veneçuela: el projecte colonial va molt de debò

Trump exigeix al nou govern veneçolà que li lliuri 30-50 milions de barrils de petroli a preu de mercat, tot afegint: “jo controlaré aquests diners”. Veus autoritzades de la seva Administració reclamen que Veneçuela trenqui relacions amb la Xina, Rússia, l'Iran i Cuba i que s'associï en la producció petrolera en exclusiva amb els EUA.

Veneçuela ha estat l'avançada del fulgurant avenç xinès a Llatinoamèrica i el seu aliut polític més sòlid durant molt de temps. La raó: posseeix les majors reserves comprovades de petroli, altres minerals i quantitats per determinar de terres rares. Però al costat d'aquests factors econòmics hi ha un altre no menys important. Veneçuela va viure un procés revolucionari que va afeblir enormement la bur-

gesia i va amenaçar amb escombrar el capitalisme. L'impacte de la revolució bolívariana liderada per Hugo Chávez en el continent va ser extraordinari, generant serioses dificultats a l'imperialisme estatunidenc.

Des que Chávez va guanyar per primera vegada les eleccions (1998), Washington ha intentat reprendre el control del país. Va organitzar el cop del 2002, aturades petrolieres, *guarimbes* feixistes i atemptats terroristes. Tot va ser infructuós: en l'auge revolucionari (amb nacionalitzacions petrolieres i expropiacions), la mobilització popular va fer miques les temptatives colpistes de la dreta i de l'imperialisme.

Però el procés revolucionari no es va culminar amb l'expropiació decisiva de la burgesia ni amb un règim socialista basat en l'economia planificada i el control obrer de la producció i de la gestió estatal. I, després de la mort de Chávez, els dirigents del PSUV van girar cap a una política de pactes amb sectors de la burgesia nacional i, sobretot, d'acords amb el bloc liderat per la Xina i Rússia. En l'última dècada, l'aparell estatal es va reforçar, i aquesta nova casta funcional, nodrida per buròcrates amb privilegis i millors salaris, va constituir la base d'una nova *boliburgesia* que va acumular riqueses i va soscavar les conquestes revolucionàries del període anterior.

L'exèrcit ha fet un paper crucial en l'organització econòmica del règim i do-

tat força i estabilitat a aquest sector social privilegiat que, encara que utilitza una retòrica “socialista” i reivindica Chávez, ha trencat amb el seu llegat revolucionari. El sector decisiu d'aquest bloc és el que ha permès, des de dins, l'atac de l'imperialisme i s'ha decidit per la col·laboració per a sobreviure conservant la seva influència, ingressos i avantatges socials.

Maduro es va encimbellar com el cap polític d'aquest procés termidorià, i el seu acostament a Moscou i Pequín, amb les inversions i crèdits consegüents, va actuar com el ciment que va solidificar l'aparell de l'Estat, especialment l'exèrcit, al seu voltant.

La Xina i Rússia, assenyalades

Sense l'actuació passiva dels imperialistes xinesos i russos, sense la seva renúncia a activar les possibilitats militars i econòmiques que tenien, Washington no hauria pogut mai arribar tan lluny.

A més, Trump enfronta un moviment de masses que qüestiona les seves polítiques racistes i supremacistes, com van reflectir les manifestacions del No Kings Day o les protestes i vagues contra l'ICE, i les enquestes assenyalaven un 70% de rebuig a una intervenció militar a Veneçuela.

La Xina i Rússia són règims capitalistes i imperialistes als quals no mou la defensa de cap causa socialista, internacionalista o de cap poble oprimat sinó els seus propis interessos. Evidentment és un imperialisme en ascens, i no tenen l'historial sagnant dels EUA, però això no modifica la seva naturalesa de classe.

Del 2000 al 2018 Veneçuela va concentrar el 45% de la inversió xinesa a l'Amèrica Llatina, però del 2018 al 2025 s'ha deslomat. Veient l'ofensiva estatunidenca, la creixent feblesa de Maduro i que altres països els proporcionen beneficis més ràpids i amb menys riscos, els imperialistes xinesos han mantingut alguns acords comercials i la compra de petroli i or, però sense concedir nous crèdits. I la inversió s'ha anat reduint dràsticament. El mateix ocorre amb l'“aliança militar estratègica” entre Moscou i Caracas. Del 2005 al 2020 Veneçuela va subscriure més de 300 contractes per a comprar armes a Rússia, concentrant el 70% de les vendes russes d'armament

en el continent, però el gruix es va produir fins al 2016.

El significat polític d'això és evident: el poble veneçolà, com el palestí, ha estat abandonat a la seva sort. L'imperialisme estatunidenc surt enfortit i disposat a avançar a l'Amèrica Llatina i la resta del món.

L'atac imperialista i la contrarevolució interior

L'èxit de l'operació militar estatunidenca sense resistència de l'Exèrcit veneçolà es deu a què sectors decisius de l'alt comandament i l'Estat van optar per negociar amb Washington.

La intervenció es va produir quan el suport social al règim era més baix. La deterioració en les condicions de vida, unida a la corrupció de destacats dirigents, ha sembrat desmoralització i escepticisme. La lluita per la supervivència ha reemplaçat la participació política, i des del govern s'ha reprimat durament les forces de l'esquerra classista i del chavisme crític; així s'explica el retrocés substancial de la mobilització popular.

Maduro es va basar en la cúpula militar per a gestionar els acords i préstecs de la Xina i Rússia. Del 2018 al 2023, les empreses públiques dirigides per militars van passar de 60 a 103. Un terç dels generals estan implicats en activitats empresarials, i el govern va posar la indústria relacionada amb el sector militar en mans dels comandaments de l'exèrcit. El creixent poder de la cúpula militar, juntament amb la llei antibloqueig que, amb l'argument de lluitar contra les sancions estatunidenques, permetia subscriure acords secrets amb empreses i governs de tercers països, ha augmentat la fusió entre burocràcia estatal i capitalistes. El resultat: més corrupció, descomposició interna i formació de camarilles que pugnen pel poder.

L'imperialisme estatunidenc va prendre nota de la caiguda d'inversions xinesa i russa i de la descomposició interna. I després de repetits fracassos intentant recolzar-se en la ultradreta veneçolana per a forçar un canvi de règim, com amb Guaidó en 2019, han decidit canviar de tàctica.

Les posicions ultimativistes de María Corina Machado, amb el seu repu-

di a negociar amb cap sector de la burocràcia estatal i de la cúpula de l'exèrcit, obstaculitzaven qualsevol pla per a obrir una bretxa dins del règim. Sense suport dels militars, una intervenció que posés al capdavant del país a Machado podia provocar una espiral de violència i desestabilització, com va ocórrer a l'Afganistan i l'Iraq, on els EUA van enterrar bilions de dòlars sense aconseguir molt a canvi. Quelcom que no pot permetre's, menys amb la contestació interna que té Trump actualment.

Trump i Rubio han optat per la fins llavors vicepresidenta Delcy Rodríguez per a pilotar la transició política. Rodríguez controla PDVSA, té experiència en l'aparell estatal i magnífiques relacions amb la socialdemocràcia internacional. Delcy Rodríguez ha hagut de fer enèrgiques declaracions de condemna a la intervenció i segrest de Maduro, però allò fonamental és que tot seguit s'ha mostrat disposada a col·laborar i negociar amb Washington.

Aixecar un programa revolucionari per a derrotar l'imperialisme

Trump vol establir una administració colonial, utilitzant el règim per als seus objectius. No és casualitat l'alliberament de presos colpistes pro EUA per part del govern com a gest de conciliació, ni que Trump hagi ampliat el termini per a les eleccions, fins que jutgin que tenen condicions per a guanyar i posar a un dirigent que controlin directament després d'haver neutralitzat qualsevol resistència en l'aparell de l'Estat.

També és molt significativa l'actitud de la patronal, Fedecámaras, que manté una “actitud de diàleg”, sense fomentar la mobilització contra el govern, com l'oposició ultradretana.

A curt termini, secundant-se en els triomfs de la ultradreta en el continent, en l'absència de crides a la lluita de masses i la vaga general dels sindicats llatinoamericans i l'esquerra reformista, i valent-se de la desmoralització popular i de la pugna per la supervivència que ha provocat el col·lapse econòmic a Veneçue-

la, els plans de Washington poden continuar avançant. Però no podem descartar altres escenaris. Fins a quin punt tots els sectors del règim de Maduro acceptaran aquest full de ruta és impossible d'assegurar, tenint en compte les seves brutals implicacions.

Hem d'enfrontar l'ofensiva de l'imperialisme entenent per què hem arribat aquí, però passant a l'acció, impulsant la lluita de classes, aixecant un moviment de resistència internacionalista contra el neofeixisme trumpista i els seus plans colonialistes. Cal defensar un programa socialista que trenqui amb qualsevol il·lusió de què sota el capitalisme, de la mà de la burocràcia o mitjançant pactes amb els capitalistes o la dreta, es pot resoldre cap dels problemes del poble veneçolà.

- **Alliberament de Nicolás Maduro i Cilia Flores**, segrestats per l'imperialisme trumpista i sotmesos a un procés judicial il·legal.
- **Retirada total de l'exèrcit estatunidenc del Carib** i de qualsevol espai utilitzat per a la intervenció a Veneçuela.
- **No a l'espoli colonialista de la indústria petrolera veneçolana**. Expropiació sense indemnització dels actius de les multinacionals estatunidenques a Veneçuela.
- **Nacionalització de bancs i grans empreses veneçolanes i estrangeres** sota el control i la gestió socialista de la classe obrera per a fer front a la crisi econòmica garantint salaris, habitatge, pensions, educació i sanitat públiques dignes.
- **Fi de totes les mesures repressives i de la persecució contra l'esquerra** classista, antiburocràtica i del chavisme crític. Alliberament de tots els militants de l'esquerra injustament detinguts.
- **Cap a una vaga general continental contra la intervenció imperialista** i els plans de l'Administració Trump. Per la revolució socialista i la Federació Socialista d'Amèrica Llatina.

Gaza

Ciutat de vacances per a rics, camp d'extermini per al poble palestí

Carlos Ochoa
Esquerra Revolucionària

El 22 de gener Donald Trump va presentar a la Cimera de Davos l'anomenada "Junta de Pau" per a Gaza. Els imperialistes estatunidencs acompanyats de tota la seva cort mundial de lacais, van presentar pomposament la culminació dels plans de neteja ètnica, extermini i opressió per al poble gazià.

Els plans sionistes per a Gaza s'estan desenvolupant tal com van planejar i acordar amb el govern de Trump. L'extermini continua, igual que el bloqueig humanitari i la fam. També la colonització sionista a Cisjordània sota un règim d'apartheid amb la violència despietada de milers de colons feixistes contra la població palestina.

Gaza sotmesa i explotada pels imperialistes

A Davos vam veure un pas més en aquest pla criminal. La cerimònia va comptar

amb assistents destacats: els governs d'Israel, l'Argentina, Hongria, l'Aràbia Saudita, els Emirats Àrabs Units, Egipte, Turquia i Bielorússia, entre d'altres. Tots han confirmat la seva participació en la "Junta de Pau", després de desemborsar els 1.000 milions de dòlars exigits per Trump. Una inversió que suposarà un sucós negoci per a les seves burgesies sense importar les vides humanes que ha costat i costarà.

Totes les paraules sobre la retirada de les tropes sionistes i la conformació d'una entitat neutral que governi Gaza han quedat desmentides. L'exèrcit israelià no només no s'ha retirat, sinó que continua massacrant i arraconant el poble palestí, que ni tan sols és esmentat en la carta fundacional de la Junta, deixant clar que estem davant d'un projecte colonial perquè els grans empresaris treguin profit de l'extermini de tot un poble.

El lucre empresarial és el motor de la "bogeria" sionista i la finalitat a la qual se sotmet la "legalitat internacional", que sota el capitalisme sempre respon al poder del bloc imperialista dominant. La diplomàcia, l'aparença de legalitat, són instruments valuosos dels capitalistes per a disfressar la seva dominació, però ara Trump i Netanyahu la menyspreen i substitueixen per l'agressivitat i la violència, mostrant sense dissimulació els seus interessos imperialistes i colonials a tothom. Com els nazis quan van proclamar que Europa els pertanyia.

Kushner, empresari i gendre de Trump, va parlar d'una inversió de 25.000 milions de dòlars per a aixecar en deu anys un centre econòmic a Gaza, construint 180 torres d'ús mixt per a centres de dades i instal·lacions de fabricació avançada. La proposta de Trump planteja monetitzar el 70% del litoral gazià a partir del desè any, generant més de 55.000 milions de dòlars de retorns d'inversió en aquest termini. El pla va ser presentat amb unes diapositives en les quals una Gaza de somni, dedicada al turisme dels imperialistes, substituïa l'arrasada per les bombes sionistes.

El poble gazià convertit en mà d'obra esclava

El projecte contempla els obstacles que enfronten aquests plans, començant per la completa destrucció generada per l'Estat sionista: 10.000 cadàvers que encara es troben sota 68 tones d'enderrocs, bombes sense explotar i un sòl tòxic la capa fèrtil del qual ha estat completament arrasada. I assenyala qui efectuarà totes aquestes obres: el que quedi del poble gazià, convertit en mà d'obra, sotmesa i esclavitzada pel règim colonial israelià.

Rafah serà la primera "comunitat planificada" de la "nova Gaza". Les condicions d'aquestes "comunitats planificades" vénen descrites en un informe del Centre de Coordinació Civil-Militar, òrgan que lideren els EUA per a executar el "Pla de Pau", que consta de gairebé 50 punts i regula la totalitat de la vida social: els desplaçaments, l'administració pública, la sanitat, l'educació... El pla dels genocides per a les i els palestins que no fugin és el sotmetiment més complet, una vida controlada i esclavitzada.

Un punt de l'informe planteja que "tots els residents que ingressin seran registrats amb documentació biomètrica per a permetre la seva identificació per al moviment i els serveis civils". Els nazisionistes prescindeixen dels braçalets que van usar els seus inspiradors, els nazis dels anys 30, apostant per la tecnologia biomètrica per a controlar els palestins. Un camp de concentració amb tecnologia del segle XXI, el mateix horror dels guetos on els nazis massacraven i esclavitzaven els jueus però amb les banderes estatunidenca i sionista. Aquesta és la "pau" i la "civilització" dels genocides i els seus aliats.

El "pla de pau" culmina la neteja ètnica

L'Estat d'Israel pretén un desplaçament massiu de població palestina. Una tercera Nakba és reivindicada obertament pel sionisme més assassí. Netanyahu ha reiterat que no permetrà cap Estat palestí a Gaza.

Davant d'això, les crides de la socialdemocràcia internacional a respectar la legalitat internacional són impotents i hipòcrites. Els socialdemòcrates com Pedro Sánchez —que anuncia que no s'asseurà a la "Junta de Pau", però que no va tenir problemes a córrer a encaixar la mà de Trump quan va presentar la seva farsa de pla de pau— fan discursos i promeses sobre l'embargament d'armes a Israel però mantenen tots els vincles econòmics i militars amb l'Estat sionista.

El mateix passa amb la Xina i Rússia. Encara que oficialment no han acceptat ni rebutjat la invitació a participar en la Junta, Rússia ha ofert els seus fons congelats pels EUA durant la guerra d'Ucraïna per a finançar els plans colonialistes. Una gran lliçó per als qui disposen il·lusions en la "multipolaritat" i aquest suposat "imperialisme bo". En la pràctica consenten la neteja ètnica a Gaza a canvi de treure profit del projecte colonial.

Que tots els monstres que semblaven enterrats en els llibres d'història sobre els anys 30 cobrin vida pot semblar sorprenent, però és producte del capitalisme en la seva fase imperialista i la pugna per l'hegemonia mundial.

Aquest acord de "pau" és l'enèsima traïció contra el poble palestí. Tots els governs capitalistes, àrabs i d'altres països, que es presentaven com els seus aliats s'han desemmascarat, agenollant-se una vegada més davant de Washington per a guanyar el màxim possible.

Ara més que mai la solidaritat internacionalista de la classe obrera i el jovent és l'única resistència per a derrotar els plans dels genocides. La rebel·lió mundial contra el genocidi sionista ha assenyalat aquest sistema decrepit: per a derrotar els imperialistes cal acabar amb el capitalisme i fer la revolució socialista mundial.

Visita el nostre web

www.esquerrarevolucionaria.net

**Palestina lliure des del riu
fins al mar!**

**Per la federació socialista
de l'Orient Mitjà!**

Socialisme o barbàrie!

Fora l'ICE! Fora Trump!

Hem de derrotar-los amb la vaga general i l'autodefensa popular!

Víctor Taibo
Esquerra Revolucionària

Els assassinats de Renée Good i Alex Pretti, les detencions d'infants o les execucions de persones sota custòdia de l'ICE, busquen instaurar el terror entre la comunitat immigrant, els habitants de Minneapolis i de tots els EUA.

Les atrocitats comeses per l'ICE són justificades per Trump i pels seus representants públics, com el *Führer* de l'ICE, Greg Bovino, que no dubta d'imitar amb orgull l'estil i la vestimenta dels oficials de les SS nazis. Titllen les víctimes de "terroristes domèstics" i ataquen l'esquerra antifeixista. El seu objectiu és imposar als EUA un règim policial militaritzat i una dictadura totalitària. Així és com comença. El que ho està impedit de moment és la resistència militant de la classe treballadora estatunidenca. I, per això, com va succeir a l'Alemanya nazi, som el seu objectiu.

No és casualitat que l'assassinat de Pretti es produís l'endemà d'una mobilització històrica al conjunt de l'Estat de Minnesota. La vaga general del 23 de gener va culminar amb una manifestació massiva a Minneapolis de més de 60.000 persones —amb temperatures de 25 graus sota zero—, en una ciutat de tan sols 400.000 habitants. Però és que una setmana després, en una nova crida a la vaga general, a Minneapolis més de 100.000 persones van sortir als carrers! I en aquesta ocasió les protestes s'estengueren a més de 300 ciutats de tots els Estats Units, destacant una vaga estudiantil històrica, sense precedents des del moviment de masses contra la guerra del Vietnam.

Una demostració impressionant de resistència. La classe treballadora i la joventut estatunidenca no es quedaran de braços creuats davant aquest assalt feixista contra els seus drets i llibertats.

L'ICE, les noves SA del govern de Trump

Trump està prenent mesures cada cop més audaces per a establir una dictadura totalitària de caire feixista als EUA. Munten un exèrcit paramilitar d'extrema dreta a través de l'ICE no és cap anècdota.

Trump està enfortint l'ICE, integrant-hi a grups i milícies feixistes com els *Proud Boys*, que van participar a l'assalt al Capitoli de gener del 2021 i que han estat indultats i alliberats de les presons per Trump el primer dia del seu mandat. Ara actuen uniformats —de vegades—, amb armes reglamentàries i sota la cobertura del Govern Federal.

L'any passat l'ICE va comptar amb un pressupost oficial de gairebé 29.000 milions, el triple que al 2024. Això significa que l'ICE s'ha convertit en l'agència de seguretat o policial millor finançada del Govern Federal, amb un pressupost en aquest moment equivalent al del Departament de Justícia i de l'FBI... junts!

Per altra banda, mitjançant una campanya de reclutament agressiva, el 2025 les seves forces han passat de 10.000 a 22.000 integrants. Salaries d'entre 55.000 i 85.000 dòlars anuals, bons especials de 50.000 dòlars addicionals, primes de fins al 25% per detencions i anul·lacions de fins a 60.000 dòlars de préstecs estudiantils. Així recluten milers de mercenaris feixistes que es dedican a organitzar caceres racistes contra la població immigrant i assassinar activistes d'esquerres.

La immigració, com va succeir al seu moment amb els jueus a l'Alemanya nazi, és el cap de turc per a desfermar la militarització social i una onada de terror massiu. El primer pas és deshumanitzar la comunitat immigrant i atacar amb fúria la població nativa que ha decidit sortir als carrers a protegir-la. El model és calcat del nazisme.

L'ICE ha detingut oficialment, fins al novembre, més de 65.000 immigrants, mancant el 73,6% de qualsevol tipus d'antecedent penal, i tenint la resta en general antecedents menors, com simples delictes de circulació. Per altra banda, i malgrat no haver-hi xifres oficials, es calcula que hi ha més de 65.000 persones en centres de detenció d'immigrants, autèntics camps de concentració "sense llei". L'objectiu és augmentar la seva capacitat fins als 100.000 presoners.

Resistència als carrers i vaga general

L'assassinat de Pretti ha generat una reuera de protestes massives arreu dels EUA, i un salt en la voluntat de resistència del poble de Minneapolis, que no ha deixat de sortir als carrers per a fer front a aquests nazis.

Les vagues generals dels divendres 23 i 30 de gener van ser una fita històrica —a pesar del paper nefast de la burocràcia sindical de l'AFL-CIO—, sense precedents des de les famoses vagues dels *Teamsters* als anys 30, en plena Gran Depressió. L'extensió de les manifestacions del dia 30 a 47 Estats mostren l'enorme força i potencial revolucionari del moviment. És justament aquesta acció directa des de baix, autoorganitzada per les pròpies comunitats als barris, enfrontant-se amb els seus cossos als feixistes de l'ICE, gravant-los amb el mòbil, negant-se a servir-los menjar als establiments, manifestant-se totes les nits davant dels seus hotels per a impedir-los dormir, o ajudant els seus germans immigrants quan són rodejats o segrestats per l'ICE... el que està frenant els plans obertament feixistes de Trump i del seu govern.

Una acció decidida, que està generant la vital autodefensa armada de les comunitats amenaçades. Això contrasta amb l'actuació dels Demòcrates. Va ser el seu pacte amb els Republicans per aprovar el pressupost federal el que va garantir el monstruós finançament d'aquest cos paramilitar.

Ni els Demòcrates, ni el Congrés, ni el Senat, ni els tribunals són capaços de limitar o parar Trump, com els fets estan demostrant. La classe obrera immigrant i nativa dels EUA només pot confiar en les seves pròpies forces.

Tant l'alcalde de Minneapolis com el governant de Minnesota, Tim Waltz, es ceneixen a declaracions llagrimoses, es queixen dels abusos, ens parlen de què la democràcia està en perill... però a la pràctica no fan absolutament res.

Despleguen la Guàrdia Nacional quan s'incrementa la resistència activa davant l'ICE i per tal de protegir l'ordre capitalista, en el que aquests grups paramilitars naden com peix a l'aigua perseguint, segrestant i matant.

El que s'està demostrant és la força que tenim els treballadors i els oprimits quan prenem els carrers i quan ens organitzem.

Són ja milers de brigades anti-ICE a Minneapolis i arreu dels EUA. Aquesta autoorganització mitjançant la mobilització de masses, que fa front als feixistes de l'ICE i a Trump, és l'única garantia davant la perillosa i gravíssima deriva totalitària cap a la que s'encaminen els EUA.

Hem d'enfortir l'autoorganització i l'autodefensa, com patrulles i comitès anti-ICE que es coordinin, que es mobilitzin, que s'armen en defensa pròpia, per a construir un poderós moviment al conjunt dels EUA que imposi la vaga general.

**Aixafem l'ICE i els feixistes!
Per una alternativa
socialista revolucionària!**

L'accident d'Adamuz era

Els seus negocis a costa de les nostres vides

**Esquerra
Revolucionària**

La tragèdia és tristament coneguda. La nit del 18 de gener tres vagons del tren Iryo que circulava a l'alçada d'Adamuz (Còrdova) descarrilaven, envaint la via contrària. Segons després, un Alvia en direcció oposada impactava contra els vagons. Un xoc que equival a col·lidir amb una paret a més de 400 quilòmetres per hora.

Terrible. 46 persones van perdre la vida i més de 300 van resultar ferides, 15 de les quals continuen hospitalitzades. Es tracta d'un dels sinistres ferroviaris més greus ocorreguts a l'Estat espanyol. Dos dies després es produïa un altre accident a la R4 de Rodalies entre Gelida i Sant Sadurn d'Anoia per la caiguda d'un mur de contenció, que deixava una altra víctima mortal, un jove maquinista en pràctiques, i 37 persones ferides.

Des de llavors la xarxa de rodalies a Catalunya no ha recuperat la seva ja de per si precària normalitat, romanent paralitzada davant la deterioració i risc evident que existeix i amb més talls i incidents. Un caos encara major a l'habitual.

Com sempre les conseqüències d'aquestes tragèdies les paguem les famílies obreres. Des d'Esquerra Revolucionària traslladem tota la nostra solidaritat i suport a les persones supervivents,

amics i amigues i familiars de les víctimes d'Adamuz i Gelida.

Manteniment deficient

La investigació de l'accident d'Adamuz segueix oberta. Segons la Comissió d'Investigació d'Accidents Ferroviaris (CIAF), el primer indicatiu tècnic de la recerca apuntava a un trencament o alteració de la via, cosa que cobra força després de trobar marques a les rodes dels trens que van circular prèviament pel tram sinistral. Això podria indicar que la via estava defectuosa.

A l'agost del 2025 el sindicat de maquinistes (SEMAF) va sol·licitar baixar la velocitat màxima en constatar vibracions i bots en diversos trams de la xarxa d'alta velocitat. La causa era que "l'ús intensiu que estan tenint les línies amb tantes operadores requereix que el manteniment sigui bastant major (...) hem demanat aquesta reducció a 250 km/h (...) no és tant un problema dels trens, sinó que el mal estat de la infraestructura és el que els està danyant".

La liberalització del sector ferroviari en 2021 va suposar multiplicar el nombre de trens que circulen diàriament, la qual cosa implica la major esgotament de la infraestructura i la necessitat d'un augment dels treballs de manteniment de la xarxa ferroviària. Segons Adif, el 2024 hi viatjaren 40 milions de passatgers en

1.800.563 trens, un 22% més que el 2023 i un 77% més que el 2019. Aquest increment no s'ha vist reflectit en un creixement de les inversions per a la conservació de la xarxa ferroviària.

El "Corredor Sud" que connecta les capitals andaluses amb Madrid, on s'ha produït aquesta tragèdia, ha vist un increment interanual del nombre de viatgers del 17,7% en el trajecte Madrid-Màlaga/Granada i del 13,2% en el Madrid-Sevilla. Malgrat això, persisteixen sistemes de senyalització obsolets, com l'LZB, superat per estàndards europeus més avançats com l'ERTMS.

La privatització ferroviària i els suculents beneficis dels grans empresaris

Un punt central, que mitjans de comunicació i autoritats del govern central i els governs autonòmics amaguen, són els abundants beneficis obtinguts amb la privatització del servei ferroviari per les empreses que han anat penetrant en el sector. La història del sistema ferroviari està indissolublement lligada a la corrupció. Les empreses que es van beneficiar del contracte de 48,58 milions d'euros per a renovar el tram de l'accident d'Adamuz van ser Ferrovial, OHLA, FCC-Convensa i Azvi. Les tres primeres van ser multades per la CNMC per manipular licitacions públiques d'obres ci-

vils durant més de 20 anys. Azvi apareix implicada en el "cas Koldo".

El govern PSOE-Sumar s'ha negat a revertir aquestes privatitzacions i el 2021 fins i tot els va donar un nou impuls liberalitzant el sector. És evident la manipulació del PP comparant l'accident d'Adamuz amb la Dana i reclamant la dimissió del ministre Óscar Puente. Però siguem clars. En primer lloc, el sector ferroviari espanyol està marcat per les corrupcions, que esquitxen el PSOE i el PP i els seus empresaris amics. Però és que, a més, en segon lloc: en què es diferencien les polítiques del PSOE de les del PP? Els interessos dels grans empresaris prevalen sobre la vida i seguretat de milions de persones. Les paraules buides del govern central, que no es tradueixen en fets, està causant una enorme irritació, obrint les portes a la demagògia reaccionària de la ultradreta.

Caos a Rodalies

La deterioració del servei de Rodalies a Catalunya ve des de lluny i ha estat denunciat reiteradament per plataformes de treballadors i usuaris. Només en els primers sis mesos del 2025 el nombre de viatgers afectats per incidències greus va ser el doble que durant tot el 2024, any en què s'estima que el total d'incidències arribà a 10.000. Les incidències als trens regionals a Catalunya van arribar a xifres rè-

evitable

cord l'any passat. A Rodalies, la R4 va ser precisament la línia més afectada per problemàtiques greus. Diversos mitjans de comunicació crítics denuncien la falta de transparència de Renfe respecte de dades d'incidències i funcionament.

Des de l'accident de Gelida, hem conegut que existeixen almenys 30 "punts negres" que requereixen reparacions urgents per reprendre la circulació en els trams on s'ha tallat i en 39 més hi ha "risc mitjà-alt" d'incidència. A més, l'estat de les infraestructures és tan lamentable que s'ha hagut de limitar la velocitat en 155 trams addicionals. La causa de tot aquest desgavell no és una meteorologia agressiva i impossible de preveure, com ens intenten vendre. És la falta d'inversió crònica en el servei ferroviari de Rodalies a Catalunya.

El malestar és tan profund que el govern central s'ha vist obligat a destituir el director operatiu de Rodalies, Josep Enric Garcia Alemany, i el director d'operacions d'Adif, Raúl Míguez Bailo. També ha anunciat un augment de la inversió dels 6.345 milions contemplats fins als 8.000. Més enllà del grau d'acompliment d'allò promès (en el període 2010-2023 únicament superarà el 50%), l'aspecte fonamental és on s'inverteix i quines són les prioritats de les polítiques governamentals.

Cada dia, Rodalies registra al voltant de 350.000 viatgers. Qui utilitzem Ro-

dalies som les estudiants, els treballadors i treballadores. Tres morts i més de 300 ferits en els últims 15 anys. Som la classe obrera qui patim l'absència flagrant de manteniment i recursos per part de Renfe, Adif i el govern central, tant l'actual del PSOE com anteriors del PP.

Però també cal assenyalar el Govern de la Generalitat del PSC. Aquest, en sintonia amb ERC, reclama l'acceleració del traspàs de Rodalies i desvia la responsabilitat d'allò succeït cap al govern central. No obstant, no es pot obviar que les seves polítiques disten molt de defensar coherentment els serveis públics bàsics per a la ciutadania. De fet, com les anteriors Administracions catalanes. Junts no ha tardat en aprofitar aquest cas per a aprofundir la seva ofensiva cap al govern central i el seu front comú amb el PP i Vox per a defensar els interessos dels empresaris catalans, començant per reclamar que els treballadors que no hagin pogut arribar a l'hora a la feina facin hores extra no remunerades. De forma demagògica reclamen que Rodalies sigui "100% català", prenent ocultar la seva responsabilitat al capdavant de la Generalitat durant trenta anys i sent socis clau dels governs espanyols de torn, des d'on regaren de diners públics a les grans empreses del sector, incloent corrupteles com el finançament il·legal de Ferrovià amb el cas Palau.

Per un sistema ferroviari 100% públic i de qualitat

Els accidents d'Adamuz i Gelida són producte d'un sistema que es degrada a un ritme cada vegada major per l'avarícia empresarial i la submissió de les administracions a les grans corporacions. L'afany d'abaratir costos, enriquir un grapat d'empresaris i espremer la classe obrera per sobre de la nostra seguretat i les nostres vides té dramàtiques conseqüències.

Només podem fer front a aquesta situació amb la mobilització, unificant la lluita de treballadors i usuaris amb la vaga general, com va succeir a Grècia després de l'accident ferroviari de febrer del 2023. Des d'Esquerra Revolucionària i el Sindicat d'Estudiants donem suport a les diverses vagues i mobilitzacions de maquinistes i manifestacions d'usuaris anunciades. Hem d'aixecar-nos per més seguretat a la xarxa de ferrocarrils, en defensa d'unes condicions de treball dignes i per un transport ferroviari 100% públic i de qualitat.

- **Justícia i reparació** per a les víctimes. Investigació que exposi tota la veritat i les causes de l'accident. Assistència psicològica permanent i reparació econòmica a càrrec de les empreses ferroviàries.

- **Depuració de responsabilitats** i condemna per als responsables.

- **Prou retallades i privatitzacions:** increment dràstic del pressupost per a garantir el manteniment necessari i revisió de la xarxa ferroviària. Per la reversió de totes les privatitzacions dutes a terme en el sector. Per un transport 100% públic, assequible i de qualitat.

6 DE MARÇ VAGA ESTUDIANTIL FEMINISTA!

Ens assetgen, ens violen i ens maten! Ja n'hi ha prou!

Lliures i Combatives /
Sindicat d'Estudiants

Som al 2026 i la violència contra les dones continua sent insuportable. L'assetjament, les agressions, les violacions i els assassinats ens persegueixen cada dia. El masclisme ens colpeja als nostres instituts i facultats, a la feina, a la família i als carrers. Estem fartes.

Fartes de suportar els matxirulos, que es creuen que ens emmordassaran com fa quaranta anys i que pensen que és divertit crear falsos nus amb les nostres fotos i compartir-los per xarxes socials. Fartes del menyspreu de l'extrema dreta titllant-nos de "feminazis". Fartes que els poderosos, a l'estil Julio Iglesias, es pensin que poden fer el que vulguin amb nosaltres i els nostres cossos.

I també estem més que fartes d'aquest discurs oficial que sentim des del govern central i les institucions. Es lamenten de la violència que sofrim, però a l'hora de la veritat no fan res i ho permeten tot. El feminisme combatiu i de la classe obrera que defensem el Sindicat d'Estudiants i Lliures i Combatives es troba a les antípodes d'aquest feminisme de postureig del PSOE, que ha permès l'assetjament sexual dins de les seves pròpies files.

El 6 de març buidem les aules i omplim els carrers de feminisme antifeixista!

Sabem molt bé per què passa tot això. La violència masclista és una part fonamental d'un sistema que també ens impedeix tenir una educació pública dig-

na, que ens condemna a la precarietat i als salaris miserables, a no poder independitzar-nos perquè l'habitatge està controlat per rendistes, que ens nega la nostra identitat sexual i normalitza la violència contra el col·lectiu LGTBI.

Sí, aquest sistema capitalista criminal, el de Trump i la Gestapo de l'ICE, que maten amb impunitat les nostres germanes i germans immigrants i al jove que els protegeix. El sistema que defensem Abascal i Ayuso, els mateixos que afirmen que la violència de gènere no existeix, que ens arrabassen el dret a avortar a la sanitat pública, que reivindiquen la dictadura franquista i han donat suport amb entusiasme al genocidi sionista contra el poble palestí.

Necessitem dir alt i clar: No passaran! Els nostres drets democràtics estan en perill i no volem viure sota règims totalitaris.

Per això anem a la vaga estudiantil feminista el divendres 6 de març, amb manifestacions a les 12h a tot l'Estat, i a les mobilitzacions del 8M. Per a deixar clar que estem en peu de guerra contra la violència masclista, per a plantar cara a aquesta extrema dreta que ens vol submises, i també per a dir-li al govern central que les seves mesures són completament insuficients. Hi ha molt pel que lluitar!

Uneix-te al Sindicat d'Estudiants i a Lliures i Combatives! Organitza amb nosaltres la vaga i les manifestacions!

Professores i estudiants, unides i endavant!

Prou destrucció de l'educació pública!

L'escola pública catalana porta anys sotmesa a atacs, retallades i falta de finançament. Els i les estudiants patim en carn pròpia aquesta destrucció i la precarització de les condicions laborals del professorat. Estem fartes de no cabre a classe, d'estudiar a barracons, d'edificis vells amb goteres i que es cauen a trossos sense el manteniment necessari ni les infraestructures o materials apropiats, de passar fred per falta de calefacció, de què no es cobreixin les lògiques baixes del professorat, de la manca de places a l'FP i de no tenir assegurades les nostres pràctiques, de no disposar dels recursos necessaris per a combatre el bullying i atendre la nostra salut mental, de què ataquin el nostre dret a vaga o a anar al metge, i un llarg etcètera.

El ridícul 2,5% del PIB català que dedica la Generalitat a l'educació comporta ràtios elevadíssimes que impedeixen una atenció adequada a l'alumnat i augmenten l'estrès laboral del professorat, falta de recursos permanent als centres d'estudi, una pèrdua escandalosa del 25% del poder adquisitiu de les docents aquests últims anys, precarietat i inestabilitat de les plantilles, abús de l'interinatge, etc.

A això cal sumar la vulneració dels drets democràtics per decrets com el de plantilles, auto-

nomia i direccions, l'absència de voluntat de la Conselleria d'enfrontar-se als atacs dels tribunals franquistes al català i de posar-hi els recursos necessaris per al seu aprenentatge, canvis curriculars a l'esquena de la comunitat educativa...

I mentre precaritzen i ofeguen l'educació pública reguen l'escola privada-concertada amb milions d'euros públics, diners que no reben els professors i professores que hi treballen —que, de fet, tenen de mitjana pitjor salari—, sinó que van a les butxaques dels empresaris que fan negoci amb l'educació i de l'Església Catòlica, que pretén adoctrinar-nos amb el seu missatge retrògrad, masclista, LGTBI-fòbic i racista.

Les potents manifestacions de treballadors i treballadores de l'educació del 15 de novembre i el 24 de gener mostren que la lluita és l'únic camí. El Sindicat d'Estudiants convoquem vaga general educativa el proper 11 de febrer juntament amb els sindicats de professors i professores i cridem als i les estudiants a acudir massivament a les manifestacions.

► Augment dràstic dels pressupostos educatius fins al 7% del PIB català.

► Reducció de les ràtios a un màxim de 15 estudiants per aula i contractació de tot el professorat, psicòlegs, orientadors, etc. necessaris i garantir els seus drets i estabilitat laboral.

► Per una educació 100% pública, laica, de qualitat, democràtica, gratuïta i en català. Condicions laborals dignes per al professorat i el personal no docent. Incorporació de l'escola concertada a la xarxa pública.

